

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

Teutoni so se zagnali z novo silo na sovražene Rimljane. Toda zastoj. Premoč je bila velika in morali so se udati. Začeli so bežati. Lupercij, ves zveseljen nad tem nepričakovanem vspehu, zapodi svojega konja pred rimsko vojsko in na čelu nje hiti za bežečimi Teutoni. Pri tem pa ni pazil na se. Komaj je dobro zapodil konja, ko se konj spodtakne ob korenini in pade z jezdecem vred. Lupercij je udaril z glavo ob zemljo s toliko močjo, da se je onešvestil. Bil je precej daleč pred svojimi vojaki. Bežeči Teutoni so to opazili in eden izmed njih plane po bliskovo nazaj z golim mečem, očevidno z namenom, da bi mu presekalo glavo. Gotovo bi se mu ta drzni napad tudi posrečil, ko bi mladi Konstantin ne bil opazil o pravem času nevarnosti in bi se z vso silo ne bil zagnal s svojim konjem v re-

šitev poveljnika. V trenutku, ko je Teuton zamahnil z mečem, prehitel ga je Konstantin in mu presekalo glavo.

Lupercija so odnesli nezavestnega v tabor. Več dni je ležal nezavesten med smrtjo in življenjem.

Nastop mladega in junaškega Konstantina je pridobil občudovanje in priznanje cele vojske. Ko so se zvečer vrnili z bogatim plenom, katerega so ugrabili bežečim Teutonom in je prišel med nje mladi junak, sprejeli so ga vojaki z burnimi pozdravi.

"Dokler ne ozdravi Lupercij, živel naš poveljnik Konstantin". Tako je Konstantin postal namestnik Lupercijev in vodil rimsko vojsko še dalje srečno in vspešno, tako da so Teutone pregnali ne samo preko Donave ven iz rimskih držav, temveč so jih podili še daleč v njih ozemlje. Cela

vojska je bila navdušena za Konstantina.

Med tem časom se je Lupercij zavedel. Junaška narava in mlada kri sti premagale bolezni. Obrnilo se mu je na bolje in v malo tednih je že vstal in mogel hoditi.

Ravno je sedel poleg šotora, ko se je vrnila zmagovita vojska nazaj v tabor. Lupercij se je zavedel celega dogodka, kdo je dobil ono zmago nad Teutoni in kdo mu je rešil življenje. Kaj čuda, da je bilo svidenje Lupercijevo in Konstatino vo nad vse prisrčno.

"Kako se ti naj dovolj zahvalim, kar si mi storil!"

"Lupercij! Storil sem samo svojo dolžnost, katero bi bil storil tudi vsak drugi rimski vojak na mojem mestu."

"Ne, Konstantin, ti si več storil kot svojo dolžnost! — Veseli me, da imam takega junaka v vojski.

Dolgo sta oni večer ostala v pogovoru dva mlada plemenita mladeniča. Našli sta si dve sorodni duši.

Med pogovorom sta spoznala, da oba enako mislita glede rimske države in njenega moralnega propada. Prišel je pogovor tudi na Dioklecijana in na njegovo krutost proti Kristjanom. Oba sta obsojala preganjanje nedolžnih krščanskih žrtev.

"Prijatelj, nauki krščanstva so nekaj tako vzvišenega in tako lepega, da sem se odločil posvetiti jim več svojega časa, da jih bom natančneje poznal."

"Lupercij, v tem ti jaz lahko veliko pomagam, moja mati Helena je navdušena kristjana. Lupercij, ko bi ti poznal to blago ženo — mojo mater Heleno! Kolikrat nam je govorila o tem lepem nauku. Toda ne le njena beseda je, ki me je navdušila za ta vzvišeni nauk, temveč njen zgled, njeno plemenito srce, njeno življe-

nje! Nauk, ki more žensko srce tako plemenito narediti, je božji nauk. Že zato ga toraj spoštujem, ker mi je dal tako blago mater! Poglej naše rimsko ženstvo! Kolika pokvarjenost vlada med njo! Na Dioklecijanovem dvoru sem opazoval naše rimske žene in jih primerjal z mojo krščansko materjo, in prijatelj, to mi je odprlo oči. Nisem še kristjan, namreč nisem še krščen, toda v srcu sem kristjan!"

Luperciju je dobro delo to pripovedovanje blagega prijatelja Konstantina. Odkril je tudi on njemu svoje srce. Povedal je, da je tudi njega pridobilo za krščanstvo, ne poduk, ne besede, temveč življenje, zgled bitja, katero je tako ljubil — mučenice Eukratide.

Pripovedoval mu je, kolika je bila sprememba na Oteomeru, kakor hitro je postal kristjan.

Vojaštvo je dobilo večtedenski počitek, predno odrinejo dalje proti Galiji.

Lupercij ni mogel dalje. Moral se je vrniti nazaj domov v Milan, kamor je došel po več mesečnem potovanju. Tudi Konstantin ni šel v Galijo temveč je bil poklican v Saloniki, na dvor Dioklecijana. Na mesto Lupercija je bil imenovan po veljnikom Konstantij Flor, oče mladega junaka Konstantina.

"Tako se morava toraj ločiti", rekel je žalostno Lupercij, ko sta bila zadnji večer pred ločitvijo skupaj. Vez prijateljstva jima je postajal od dne do dne ožji in presrčnejši, kolikor dalje sta bila skupaj.

"Da! Vendar upajva, da se najina pota prejkopreje zopet združijo."

"Upajva!"

“Med tem pa delajva vsak v svojem kraju za ubogo našo siromaško državo. Zlasti, da se postavi celo naše javno življenje na vzvišena in plemenita načela krščanstva!”

“Da, to mora biti najna sveta dolžnost!”

“Posebno ti, Konstantin, boš lahko veliko storil. Ti si na dvoru. Res boš samo talnik, nekak vjetnik. Vendar prišel bodeš v dotiko z možmi, ki odločujejo usodo države. Ako nanje vplivaš, dosežeš lahko silno veliko.”

“Da, skušal bodem! Te dni sem dobil zopet poročilo, da je ta okrutnež svoje ukaze še poostril. Tako se zopet na tisočih krajih naše države, preлива nedolžna kri državljanov in sicer najboljših! Ne! To ne sme iti več dolgo dalje! — Sramota! Strašna sramota za celo našo državo, da mi Rimljani, mi gospodarji sveta, sami kot krute zveri morimo in koljemo neoborožene svoje lastne sodržavljane, slabotne ženske in starce, da nedolžne otroke! — In to zakaj? — Zato ker so se oklenili nauka, ki jih dela boljše, kot smo mi; ki jih uči ljubezni, samo ljubezni! — Ne, ne! Tako ne sme več dalje!” Navdušni mladenič je razburjen vstal in šel parkrat sem in tja.

“Da, Konstantin, ne sme! Veliko lahko dosežem. Le kar na delo! Krščanstvo mora zmagati!”

“Mora zmagati,” je ponovil Konstantin! “Moja mati mi je večkrat rekla, da bode gotovo zmagalo. Rekla mi je, da je kri mučencev seme novih kristjanov, da je to voda, s katero se zaliva ta krasno drevo, ki ima toliko sovražnikov!”

“In mi moramo pomagati, da se prej ko preje to izvrši!”

Dolgo sta sklepala blaga mladeniča, kako bosta skušala delovati, da se rimska

država otrese krutih spon poganstva in se postavi na vzvišeni nauk krščanstva. Zavezala sta se s slovesno obljubo, da bosta pomagala drug drugemu, da prideta do vedno večjega upljiva v državi in do vedno večje moči. Konstantin je imel pot pripravljeno po svojem očetu Konštanciju Kloru, ki je vžival veliko zaupanje in čast cele vojske, cele države in tudi cesar mu je zaupal. Bila je javna tajnost, da ga namerava Dioklecijan imenovati svojim naslednikom za en del države.

Tako sta se ločila blaga mladeniča in šla vsak na svojo stran, oba sicer še poga-na, vendar po srcu in duhu pa že oba navdušena pristaša Jezusa iz Nazareta, in navdušena zagovornika njegovih vzvišenih naukov.

“Oteomero in Marcela sta izginila. In nihče ne ve, kje sta. Vsi sumimo, da Kast ve kje sta,” bilo je poročilo, katero je čakalo Lupercija v Milanu.

Kakor strela iz jasnega neba je bilo to poročilo. Vsa kri mu je zavrela in takoj bi se bil napravil na pot, ko bi ga bolezen ne zadrževala. Toda dolga vožnja z severa ga je zelo utrudila, da se mu je zelo poslabšalo.

Ni še prebolel tega udarca, ko mu Maksimijan sporoči, da ga odstavlja od vsake državne službe, da ima jako hude obtožbe proti njemu radi katerih ga bode pozval na odgovor, kakor hitro ozdravi.

“Strašno! Uničen sem! Vse nade, vsi načrti so šli po vodi!” je žalostno vzdihnil.

Ta dva udarca sta pa tudi na telo toliko vpljivala, da je popolnoma omagal. Lotila se ga je huda vročina in začelo se mu je blesti.

(Dalje prih.)

Socijalna revolucija.

K.

(Dalje.)

O bi človek verjel kricanju sleparskih rdečkarjev, tedaj je socijalizem edino zdravilo za vse rane sedanje dobe. Vsa revščina bode prenehala, delavcu ne bode več treba delati, vsega bomo imeli dosti, ležali in spali bomo in taneali, pa nam bodo pečeni golobje v usta leteli. Tatov ne bode več, umorov ne bode več, bolezni ne bode več, da, morda niti umreti nam ne bode treba. Samo ves svet mora rdeč postati, pa se bode v enem trenutku solzna dolina spremenila v paradiž! Tako vsaj kriče ti rdeči sleparji.

Ker je delavsko vprašanje najbolj pereče vprašanje sedanje dobe in ker je delavstvo zvečine neuko, pa pošteno misleče, zato so se pa ti sleparji spravili najbolj nadenj. Usiljujejo se mu kot edini njegovovi pravi prijatelji, kot edini zagovorniki njegovih pravic, kot edini njegovi varuhi. Hinavsko zavijajo svoje oči, kakor lisica zvitorepka, pomilujejo ubogega delavca, kako se jim smili njegova žuljeva roka, njegovo bedno stanje. Toda to je vse samo krinka, "larfa" — s katero zakrivajo svoj hinavski obraz, te besede so samo tista "ovčja obleka", pred katero je svaril pred dve tisoč leti naš Gospod

Jezus, ko je rekel "Varujte se lažnjivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčji obleki, znotraj t. j. v resnici so pa požrešni volkovi, ki vas hočejo požreti, ki se hočejo okoristiti z vami. Po njih sadu jih boste spoznali!"

Poglej, slovenski delavec — prosim te, pomisli samo malo s svojimi lastnimi možgani! Ali poznaš kakega slovenskega rdečkastega "preroka z ovčjo obleko"? Ne poslušaj njegovih sladkih besedij! Poglej ga!

Kolikrat, da, v veliki večini so ti "preroki" taki, da bi mu ti niti 5 centov ne zapal. Kričati in obetati ni težko! Biti mora samo podlega značaja, imeti malo govorniških zmožnosti, pa stopiš lahko na mestnem vogalu na "bakso od žajfe", kakor lepo pravi Amerikanec, pa lahko kričiš in kričiš in prerokuješ kolikor hočeš.

Pomisli že samo to: kdo so oni, ki so začeli socijalizem. Skoraj zvečine sami Judje. In vsi ti od Marxa do Bebla ali Adlerja, vsi ti so obogateli s svojim "prerokovanjem". Bebelново premoženje je bilo blizo milijona. Ne preziramo nikoga, tudi Žida ne! On ne more zato, da je rojen Žid. Toda Žid je rojen businessmen, kramar. Njemu je vse, najsibo to vera, najbode to politika, najbode socijalizem, najbode to stara podkev, katero najde na cesti, najbode to Bog ali hudič,

vse samo toliko vredno, kolikor je vredno v “kšeftu”. Če nese, bode šel “pildke” prodajat, če več nese, pa hudičke To mu je vse eno kšeft! Ali ni res? — Zakaj se toraj Judje toliko tlačijo v socializem? Zakaj so po večini tudi v Ameriki voditelji socializma? Zakaj so skoro po vseh socialističnih unijah Judje najbolj glasni? — Radi prepričanja? Zato da bi delavstvu koristili? Zato da bi tebi pomagali? Bah! — Če si tako omejen, da to verjameš, pa verjami! Jaz ne, ker poznam žida. Ne preziram ga, — toda žid je žid — prvič businessman, drugič businessman, in tretjič zopet samo business, pa ga obrni na katero stran hočeš, je pač vstvarjen tak! —

Poglej slovenske “preroke v ovčji obleki!” Kar po vrsti pojdi od najvišjega rdečega ateja iz Chicage pa dol do zadnjega pijančeka v West Virginijskih gozdih. Ali jim moreš zaupati? Ali moreš verjeti, da jim gre res za korist delavca? Za tvoje koristi? — Brate, samo odpri oči, pa boš videl, kako jim je socializem samo molzna kravica.

Poglej v njih društva, v njih jednote, na konvencije. Saj ni treba biti poseben modrijan. Zadostuje le košček zdravega razuma in — videl boš sam — da so njih lepe besede, njih slavospevi žuljevi roki, delavskemu stanu samo “ovčja obleka” s katero skrivajo svoje “zgrabljive kremplje”.

Brat moj, še to le pomisli! Pravijo: “vera je privatna stvar!” — trdijo, da je samo gospodarski nauk, ki nima z vero ničesar opraviti. Mi smo delavska stranika, ko se gre za delavca. To kriče na vsa usta naprej in naprej! — Dobro! — Prijatelj, — ako je to res, zakaj potem rdečkarji toliko napadajo vero, cerkev? Zakaj se ne ravnajo po svojem lastnem nauku, da je vera privatna stvar? Zakaj jo ne puste pri miru onemu, ki jo hoče imeti? Zakaj niso svobodoljubni in puste popolne verske svobode onim,

ki hočejo imeti vero? Zakaj jo toliko smešijo, toliko sramote, toliko pišejo, da — zakaj toliko delujejo proti veri, proti kat. Cerkvi?! Socializem je gospodarski nauk. Zakaj mešajo vero v ta gospodarski nauk! — In glej, kar je pri tem glavno, je pa to-le: Kaj je posledica tega? Veliko večino, lahko rečemo osemdeset odstotkov poštenega delavstva s tem odbijejo od sebe, ker to delavstvo hoče vere, jo ceni in si je ne da žaliti in sramotiti. Tako dele delavstvo, zanašajo v delavske vrste razpor! Ali je to v korist delavskim interesom? delavskim koristim? — Ali je prijatelj družine, kdor seje v družini prepir in razdor? Ali je prijatelj naroda, kdor ga deli? Divide et impera, je bil pregovor Avstrije. Razdeli in lahko boš vladal. Sejaj prepir med narode in lahko jih bodeš vladal, če si tudi v manjšini. To je delal Nemeč, to je delal Mažar, da sta lahko vladala veliko večino Slovanov. — Poglej samo Holy Name Society, društvo Najsv. Imena: šteje nad milijon delavcev in sicer delavcev, ki so prepričani katoličani, ki ljubijo svojo katoliško vero in cerkev in si je ne dajo žaliti vsakem sleparju, kakor si jo damo mi Slovenci. Vidiš, temu milijonu delavcev njih prepričanje ne pusti, da bi se združili z rdečimi sleparji! Poglej, ko bi se ta velikanska množica delavstva združila, kako mogočna moč bi to bila! In zakaj se delavstvo ne more združiti? Edino radi rdečih sleparjev! Vidiš “ovčjo obleko”. — “Vera je privatna stvar” — “socializem je gospodarski nauk” — uče na eni strani, na drugi je pa ravno njih grdo delovanje proti veri uzrok, da — delavstvo ne more nastopiti skupno. — Vidiš, kako te slepe? — Pa pravijo, zakaj pa so katoliški delavci tako fanatični da se nam ne pridružijo? — Vam pridružiti? tolikim fanatikom? tako brezsrčnim hujskačem? Zato da nas boste potem še bolj bili, nam še bolj v obraz pljuvali, nas še bolj sramotili? — Nikdar! Nikdar si ne moremo rehati gada na lastnih prsih, ki nas bode smr-

tno pičil kakor hitro mu bode stupeni zob dovolj zrastel.

Vidiš, dragi brat, pravijo, katoliška Cerkev, duhovščina je nasprotna delavstvu, drži s kapitalisti!—Kdor ima le malo soli v glavi ve, da ni res! Kdor ima le malo pogleda okrog sebe, pa bode videl, kako malo imamo katoliških milijonarjev, kako malo bogatinov podpira katoliško cerkev. Cela Amerika, 20. milijonov katolikov je priča, da v Ameriki ne zida katoliške cerkve kapitalizem, jih ne vzdržujejo bogatini temveč jih zidajo revni krvavi delavski žulji in jih vzdržujejo revni centki ubogih delavcev, ki hočejo imeti vsaj eno

pribežališče — svojo revno cerkvico, pa še te jim "delavski rdečkasti prijatelji (?) "ne privoščijo. - Še te bi jim najraje danes podrli ali predali najgršim kapitalistom — pivovarjem za saloon, da ga bodo tam okradli zadnjih žuljev in ga potem pognali ven, ko so izželi iz njega zadnji cent.

Vidiš, slovensko delavstvo, in ti sleparji se drznejo še trditi, da so delavski prijatelji, da so delavska stranka, da delajo za koristi delavca! Ali ni to naravnost nesramno!? Pomisli!

Niste prijatelji delavca — temveč grobokopi njegove sreče in njegovega blagostanja!

Sprejmi, Mati, svetke te le,
Dar so hčerke Tebi vdane.
S cvetkami pa sprejmi tudi srce!
Mati, tvoje vedno naj ostane.

Čuden slučaj!

Pripoveduje Rev. A. Schiffrer.

Bilo je zimskega večera. Opravi sem svoje duhovske molitve in legel utrujen k počitku. Zunaj je bila huda burja in sneg je naletaval. Bil sem po dnevu v hribih pri nekem bolniku, kamor sem moral iti peš. Bil sem zato zelo utrujen in kmalu sladko zaspal.

Bilo je okrog polnoči, ko naenkrat zazvoni telefon v moji pisarni. Dolgo je moral zvoniti predno sem se toliko zdramil, da sem se zavedel kaj je, in hitel doli v pisarno k telefonu.

“Hallo!”

“Hallo! Ste vi, Father?”

“Da! Kaj pa je?”

“Prosim, Father, hitite v bolnišnico! Tam je bolnik, ki bode še to noč umrl!”

“Kako mu je ime?”

“Kar vprašajte za bolnika, ki je nevarno bolan, pa vam bode “nurse” povedala, kdo je”. In oseba na drugem koncu je zaprla telefon.

“Čudno!” sem si mislil. “Kdo bi neki to bil? Glas se mi je zdel tako znan. — Zakaj ni počakal, da bi dal popolno ime? Mislil sem in mislil. Ali bi šel, ali ne? Morda se kdo z menoj samo norčuje? Šel sem nazaj in legel ter zopet zadremal. Pa sem se zopet predramil.

“Nič! Naj bode kar hoče, grem vseeno pogledat,” sem si mislil. Vstal sem in se oblekel in vzel iz cerkve Najsvetejše in odšel po samotnih ulicah našega mesta proti bolnišnici.

“Prosim, rad bi videl bolnika, ki je nevarno bolan,” prosim “nurse,” ki mi je prišla odpirat.

“Ne vem, kdo bi to bil?”

“Ali mi niste telefonirali od tu, naj pridem?”

“Jaz ne vem nič o tem. Kdaj pa je to bilo?”

“Komaj pred dobro uro?”

“Toraj ob 12. uri?”

“Da, nekako tako!”

“Jaz sem sama na straži tukaj in ne vem ničesar o kakem telefonu! Tu tudi ni bilo nikogar. Tudi ni noben katoliških bolnikov, kar jih imamo, nevarno bolan. Toraj ne vem, kdo bi vas zval?”

“Čudno!”

“Pa veste, gotovo, da so vas zvali tu sem? Kdo je odgovoril telefon?”

“Jaz sam, Toraj vem, da sem prav razumel. Čudno!”

“Pojdite pogledat sami po bolnišnici,” mi je slednjič rekla.

"Ker sem že tukaj grem! Dobro!"

Bolniki so skoraj vsi mirno spali. Le malokateri se je še obračal po postelji brez spanja. Nihče ni bil težko bolan.

Obšel sem vse sobe, kajti bolnišnica ni bila velika in grem počasi po stopnicah globoko zamišljen proti vratom.

Prav pri vratih še vprašam enkrat "nurse": Toraj res nimate nobenega bolnika, ki bi bil nevarno bolan? Morda je kdo v zasebnih sobah?"

"Saj sem povedala, da ne! Tudi ste sami videli. — O, Father, čakajte! — pomišljala je — — pač! Imamo starega moža v posebni sobi št. 7. — O, da! Ta je nevarno bolan. Toda ni katolik! Edini on je nevarno bolan in mislim, da bode težko dočakal jutra."

"Ker sem že tukaj, grem ga vendar pogledat".

Šla sva nazaj.

Da, bil je zelo slab. Moral je biti gotovo že najmanj 60 let star. Težko je sopal. Ko sva stopila, obrnil je svoje umirajoče oče vame.

"Kako je?" ga vprašam.

"Slabo! Slabo!"

"Revež! Le voljno potrpite. Trpeti moramo za grehe. Gospod je tudi trpel za nas na sv. križu," sem ga tolažil.

Ničesar mi ni odgovoril. Obrnil je svojo glavo proč od mene in zopet uprl svoje steklene oči v strop.

Mirno sem ga gledal in opravič malo molitvico zanj.

"Vi niste katoličan?," sem ga vprašal.

Odklimal je z glavo, da ni.

Zopet je molčal. "Nurse" je odšla iz sobe.

"Kdo pa ste vi?," vpraša me hitro s slabotnim glasom in se obrne zopet proti meni.

"Catholic Priest. — Katoliški Duhovnik!"

"Katoliški duhovnik? Fine! — Father, povejte mi prav resno in po pravici, ali

je res po tem življenju v večnosti še kako drugo življenje?"

"Seveda! To nam jasno pove "bible" — sveto pismo. Pa tudi drugih jasnih dokazov imamo dovolj, ki nam povedo, da imamo neumrjočo dušo, ki ne bode umrla, ko umrje telo?"

"Vi res to verujete sami?"

"Seveda. Ko bi tega ne veroval, bi ne bil nikdar postal duhovnik."

"Father, jaz sem bil vzgojen brez vere. Nesrečno sem živel. Za vero se nikdar nisem zmenil. Sedaj pa, čutim, da se mi bliža moj konec, mi pa kar vedno živeje kliče neki glas, da je večnost, da je Bog, da imam dušo. Mislil sem veliko o tem, pa ne morem priti na jasno. Ali je res treba za večno zveličanje sv. krsta?"

"Da, brez sv. krsta ne moremo biti zveličani!"

"Father, ali bi me hoteli krstiti?"

Srce se mi je zasmejalo vesolja. Podačil sem reveža za silo, da je vedel najvažnejše in ga krstil in mu podelil sv. popotnico in sv. poslednje olje.

Bil sem ginjen, ko sem videl globoko pobožnost, s katero je ta revež sprejel te sv. zakramente. Solze so mu zalivale tmirajoče oči, tako je bil vesel.

"Oj, Father, tisočkrat vam hvala za to asugo! Sedaj sem pa miren! Moje srce je umirjeno. Čudno, tako srečnega se čutim!"

Opravila sva še nekatere molitve in pustil sem ga in odšel. Predno sem odšel iz bolnišnice, sedel sem za nekaj časa v veži na stol in premišljeval cel slučaj. Zlasti mi ni šlo v glavo, kdo mi je telefoniral. "Nurse" ni bila v pisarni. Nisem pa še sedel tako petnajst minut, ko pride "nurse" po stopnicah iz prvega nastropja.

"Father, mož pri kateremu sté bili prav kar, je že mrtev?"

"Mrtev? Saj je prav kar še govoril?"

"Da, šla sem mimo in mu hotela dati zdravila, pa je že izdihnil!"

Streslo me je.

Pozneje sem izvedel, da je bil to sin katoliških starišev, ki so pa odpadli od vere in živeli sami brez vere in tudi svoje otroke vzgojili tako.

Ko so dvignili mrtvo truplo s postelje, našli so pod glavo svetinjico Matere Božje, katero je tja položila "nurse", ki je bilo pobožno dobro irsko dekle, in je v molitvi priporočila starčka Marijinem varstvu.

Drugi dan sem povpraševal na telefonski centrali, ako je bil za me kak telefon ponoči ali ne, pa ni nihče ničesar vedel

o tem. Govoril sem sam s telefonistnjo, ki je bila tisto noč na delu, pa ni ničesar vedela o kakem telefonu na me. In še danes ne vem, kako je to bilo. Ali je bil to res telefon ali se mi je pa samo tako živo sanjalo. Čudno se mi pa vendar zdi, da sem dobil tega starega moža za sv. vero, dasi me ni klical.

Morda se mi je res sanjalo, da sem čul telefon in se v tem hitro prebudil in odšel v bolnišnico. Morda — pravim! Kaj pa če je to zopet slučaj—ki ni slučaj.

Bog ve!

Občni zbor Zveze Kat. Slovencev.

Ni organizacije med nami, ki bi imela tolik pomen in tako vzvišeni namen, kakor ravno Zveza Katoliških Slovencev. Ustanovila se je v Chicagi pred tremi leti. Toda naletela je na hud odpor na več straneh in se zato ni mogla razviti, kakor bi zaslužila. Po pravilih bi morala imeti vsako leto svoj občni zbor kje v kaki slovenski naselbini in sicer združeno z velikimi demonstracijami, ki bi naj navdušile slovenske rojake za krepko narodno delo za Boga in za narod. Toda do letos se ni dalo izvršiti niti majhnega dela tega načrta.

Za letošnje leto smo se pa ojunčili in priredili občni zbor v Evelethu, Minn., kjer je zborovala konvencija K. S. K. Jednote.

Sicer so se morale iz več uzrokov vse javne demonstracije opustiti, vendar se je pa vršil občni zbor in sicer 23. avgusta zvečer ob 8. uri v isti dvorani, kakor je zborovala konvencija.

Občnega zbora se je udeležil Rt. Rev. Msgr. J. Buh, V. G., Rev J. Černe, duhovni vodja Jednote, več č. č. g. g. duhovnikov, g Paul Schneller, predsednik K. S. K. J. in skoraj vsi g. g. delegati in več rojakov iz Eveletha in okolice. Pismen pozdrav

je poslal Rt. Rev. J. Trobec, škof, naš rojak in član Zveze.

Predsednik Dr. J. Seliškar je otvoril zborovanje in v daljšem govoru pojasnjeval pomen današnjega zborovanja in Zveze. Zlasti je poudarjal namen zveze, ko hoče slovenske naše može združiti in jih navdušiti za skupno delo in skupne koristi. "Da je med nami Slovenci tu v Ameriki tako žalostno je gotovo nekaj uzrok slovenska duhovščina. Vendar še več smo pa temu krivi mi sami slovenski može! Navsezadnje — je rekel — naša duhovščina ni nič drugačna, kakor je irska ali nemška. In vendar kolika je razlika med Irci ali Nemci in Slovenci! Toraj — može, roko na srce in priznajmo, da mi nismo storili po naših slovenskih naselbinah svoje dolžnosti do sedaj, da smo marsikaj zamudili in zanemarili. Današnji čas potrebuje može, pravih in celih može in sicer pravih katoliških može. In ako si je toraj Zveza postavila to vzvišeno nalogo zbuditi naše može iz zaspanosti, jih navdušiti za neustrašeno obrambo svojih svetinj, je gotovo dolžnost vse katol. slovenske duhovščine, vseh katol. društev in vseh katoliških može, da se je oklenejo s celim srcem in celo dušo. — Zveza nima z Jednoto nobene zveze, je organizacija popolnoma za se. Ni podporná organizacija, ne misli prav nič skrbeti za kako denarno podporo. Njen namen je popolnoma verski in moralni. — Tudi ni Zveza nasprotna Jednoti temveč jo hoče samo podpirati, ji hoče samo pot pripravljati tudi v one naselbine, kamor dosedaj še ni prišla, jo hoče s poživljenjem krščanske zavesti pokrepiti tam, kjer je že.

Glavni tajnik Zveze, Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. pojasnjuje uzroke, zakaj se je ustanovila Zveza in kaj je njena poglobitna naloga. Žalostno je življenje naših rojakov po marsikateri slovenski naselbini v Ameriki. Narod nam gine in propada v moralni in gmotni propad. Razni sleparji so ga dobili v roke, ki ga sle-

pijo s puhlimi frazami, in raznimi obljubami in ga pehajo v nesrečo. Versko prepričanje gine. Z vero gine pošteno življenje, s poštenim življenjem gine sreča. Toda ali ni pomoči? Ali nimamo može, ki bi se lotili dela in rešili narod? - So! V vsaki naselbini, kjer je še bil g. govornik, se dobe krepki, pristno slovenski, zavedni može, ki so pravi biseri katoliških može. Toda združeni niso! Osamljeni so! Nimamo, oziroma nismo imeli organizacije, ki bi jih bila združila, in tako združene navdušila za junaški odpor proti tem sleparjem, za odločno obrambo svojih svetinj, svojih načel in svojega prepričanja! — Zato se je ustanovila ta Zveza. — Tri leta je tega, ravno ta mesec. Toda osebe, ki so bile pri ustanovitvi, niso bile vse prave osebe, niso prišle na ustanovni shod s pravim namenom. To je spravilo Zvezo v slabo luč. Zgubila je zaupanje. — Od tedaj smo delali neumorno, da bi pojasnili javnosti nje namen, da bi ovrgli razna očitanja in sumničanja. Toda ni šlo. Pisali smo brezštevila pisem slovenskim duhovnikom, slovenskim listom, slovenskim društvom, slovenskim veljakom po širni Ameriki in jih skušali zainteresovati vzvišene ideale Zveze. Zamanj! — Toda letošnje leto se je pa naenkrat obrnilo. Ker ne dobivamo iz kraja več lepih Mohorjevih knjig, tedaj se je Zveza začutila dolžno poskrbeti za to potrebo. In res, stopili smo pred slovensko javnost in v treh mesecih male agitacije, dobili smo skoraj 1500 članov. — Krasen vspah! In to nas je navdušilo in navdalo z novim upanjem, da ni še vse izgubljeno! Tako smo se ojunčili in evo nas danes tu pred vami, da damo račun od treh let svojega delovanja. Račun ni velik! Nima mo veliko pokazati! Ne moremo vam naštevati velikih števil, kaj vse smo že s'orili dobrega za vero in narod. Vendar eno smo storili in o čemer z veseljem poročamo: prebijali in prebili smo trd led. Bil je pač težko delo prebuje, težko delo fundamenta.

In danes smo tukaj! In sicer v veliko izpremenjeni obliki.

Glavno, kar je naš narod tako zbegalo in zmešalo — je slabo časnikarstvo in slab tisk. V katero naselbino se je zaneslo slabo časopisje, tam je bilo kmalu vse okuženo. Zato je prva dolžnost Zveze, da se postavi temu strupu v bran s protistrupom — z dobrim berilom, z lepimi knjigami in dobrimi časniki. Zato je danes Zveza nekaka ameriška Mohorjeva družba in še več kot to, podjetje je, ki bode skušalo z vso silo in z vso energijo odpreti slovenskemu narodu oči, da spregleda, kam ga peljajo sleparji, katerim je do sedaj sledil, kako nezmerno je gorje, v katerega bode, ali je deloma že zabredel! In kolikor več bode Zveza dobiila pomoči od naroda, toliko več bode storila.

Verska zavest se pa širi po dobrih družtvih. Sv. oče papež, vsi škofje, vsi rodoljubje vidijo edino rešitev sedanjih zmed v dobrih organizacijah. Kakor je vsa moč naših nasprotnikov v protiverskih, svobodomiseljnih organizacijah, tako se morajo tudi katoliški možje organizovati. Najnovejša in najbolj času primerna pa je organizacija mož in mladeničev, ki je znano kot "Holy name society", "društvo Najsvetejšega Imena". Stotisoče katol. mož je že združeno v tej organizaciji. Tudi slovenski možje morajo v to organizacijo. Zato se je Zveza preosnovala, da bode nekak slovenski oddelek te angleške organizacije.

V vsaki slovenski naselbini naj se združi vsaj 10 rojakov, mož in mladeničev, ki se še zavedajo svojega slovenskega imena in srca. Ti si ustanovijo podružnico Zveze, ali "Društvo Najsv. Imena". Izdal sem krasno in lično knjižico s pravili tega društva. (Dobiva se pri Ave Maria, 62 St. Marks Place, New York.) Kjer je slovenska župnija, tam se bode dalo lepo izpeljati vse. Kjer tega ni tudi ne bode težko vse potrebno urediti. To društvo bode potem razvijalo delovanje, ki bode nezmerne koristi za vsako naselbi-

no posebej in za celokupen slovenski narod v Ameriki.

Več o tem bom pojasnil v listu "Ave Maria", kjer bom dal natančnejša navodila za vse poslovanje.

Do tu smo torej prišli do danes!

Naše dosedanje delovanje je odobrila cerkvena oblast. Imamo potrtilno pismo apostoljskega delegata, New Yorškega kardinala in več škofov.

Sedaj, možje, treba samo, da vzbudimo č. č. slovensko duhovščino in ji dokazemo nezmerno potrebo in korist Zveze, da navdušimo za Zvezo katoliške može, katoliška društva, vzlasti pa K. S. K. Jednoto.

In danes pozivljam vas, g. g. delegatje, za pristop k Zvezi. Večinoma ste že udje. Možje, podajmo si roke! Združimo svoje moči v skupno delo za skupne koristi. Žalostno je res med nami! Vendar v malo letih bomo veliko dosegli. Treba samo edinosti, vstrajnosti in — dela!

Rt. Rev. Msgr. J. Buh V. G. častiljiv starček, v lepih besedah slika težave, katere so bile, ko so pred 23. leti ustanavljali prva društva K. S. K. J. Vendar šlo je in danes je Jednota mogočno drevo. Enako treba s Zvezo. S težavo se bode začelo, vendar šlo bode! Samo naprej! Priporočal je veliko potrebo dobrega časopisja, in hvalil Zvezo, kako je prav naredila, da je začela s tem delovanjem. Žel lel ji je obilega blagoslova iz nebes!

Nad vse zanimiv je bil pa krasen govor g. Paula Schnellerja, glavnega predsednika K. S. K. Jednote. — G. Paul Schneller je rojen govornik. Mirna beseda, razumna razsodnost, globoko prepričanje in lep nastop ga krasil in dela poslušateljem prijetnega, da bi ga poslušal ure in ure. — Tudi jaz sem bil proti Zvezi, ko se je ustanovila. Uzrokov sem imel dovolj. Povedalo se mi je, da se je ta organizacija ustanovila zato, da bi se razvila v podporno Jednoto proti K. S. K. Jednoti, ako bi ta zavrгла katol. značaj. Bile so dalje pri ustanovitvi osebe, ki so tam trdile, da sem socijalist i. t. d. Zato

sem bil proti Zvezi! — Toda danes pa poznam Zvezo od druge strani. Poznam njene plemenite in vzvišene namene! Poznam njeno veliko potrebo in danes ji pa podajem ne eno roko, temveč obe in bom storil vse, kolikor bode le v moji moči, da ji pomagam izpeljati cel njen načrt. — G. predsednik Dr. Seliškar je rekel, da Zveza nima nikakšne zveze z Jednoto. Jaz temu oporekam, Jednota in Zveza imati sicer vsaka svojo strogo ločeno pot delovanja, toda to delovanje je pa tako ozko združeno med seboj, da morati biti tudi Zveza in Jednota med seboj ozko združeni. Da, ne iz jednega, iz veliko uzrokov morate biti Zveza in Jednota skupaj in združeni, morati iti roka v roki, morati skupno delovati in skupno nastopati: Posebno Jednota potrebuje Zvezo! Zveza ji bode pot pripravljala v kraje, kjer je še ni. — Zaradi tega, pa kot vrhovni predsednik K. S. K. J. Zvezo nočoj iskreno pozdravljam in ji želim obilo vspeha in objednem ji obljubljam vso pomoč in vse sodelovanje Jednote v dosego njenih ciljev. — Vsi vidimo, da je res, kar je Zvezni tajnik povedal v svojem govoru o škodi, katero povzroča med nami slabo časnikarstvo. Zato je naša dolžnost, da gremo vsi na delo za dobro časnikarstvo, za dober tisk. Dalje vsi priznavamo potrebo Zveze vseh dobrih katoliških mož v eno skupino, k enemu delu za ene koristi.

Rev. Jakob Černe, duhovni vodja K. S. K. Jednote je pozdravljal lepo misel Zveze. Bil je tudi sam na ustanovnem shodu. Povedal je, da je njih nadškof pri zadnjih duhovnih vajah svoji duhovščini toplo priporočal organizacijo mož in mladeničev in da je za to želel, da je on in vsa duhovščina cele škofije skupaj najprej sama pristopila v društvo Najsv. Imena, da tako da najprej lep zgled sama, ki naj privleče še vse dobre lajike v to lepo organizacijo.

G. Jos. Zalar, glavni tajnik K. S. K. Jednote, je prisrčno pozdravljal Zvezo in pojasnjeval, koliko se lahko s tako or-

ganizacijo doseže, ako se vsi pošteni in resni možje združimo v njenem okrilju. Povdarjal je, kako so silno žalostne razmere med nami, ameriškimi Slovenci. Ka ko je toraj ta Zveza potrebna, ki naj okuša ozdraviti te rane brezverstva in proti verskega fanatizma. Dolžni smo mi možje sami da branimo svoje svetinje, kajti ne gre samo za nas same, gre tudi za vse naše otročiče. Zvezi obljubi tudi on vso svojo pomoč in vse svoje sodelovanje.

G. J. Plemel, glani uradnik K. S. K. J. in organist iz Rock Springs, Wyo. je rojen tu v Ameriki. Njegovi stariši so bili farmarji v Brockaway, Minn., ki so bili pristni slovenski katoliški starši. V lepi slovenščini je povedal navzočnim, da je navdušen katoličan in tudi navdušen Slovenec. Slovenščine se je pa učil samo iz Mohorjevih knjig. Oče je otrokom pripovedoval, kako lepe reči so v teh knjigah. Otroci so se priučili jezika. Tudi on kot ameriški Slovenec želi, da bi se Zveza razširila po vseh slovenskih nasebinah.

Dr. M. Ivec, vrhovni zdravnik K. S. K. J., povdarja naj bi se Zveza zavzela za ustanovitev slovenske sirotišnice pod vodstvom č. č. slovenskih sester Franciškank, ki so prišle sem iz Maribora. S tem bi Zveza izvršila gotovo velikansko dobro delo za slovenski narod v Ameriki.

G. Josip Dunda je povdarjal potrebo izobraževalnega dela med našim narodom. Dandanes more napredovati le ta, ki veliko zna in ki se veliko uči. Kdor je neveden, ne more napredovati, Nevednost je dandanes najdražja reč na svetu. — Veseli ga, da je Zveza toliko napredovala v tem času in želi, da bi še bolj. Posebno želi, da bi vsa podrejena društva K. S. K. Jednote pristopila v Zvezo in si uredila izobraževalni pododelek, kjer bi se delovalo edino za izobrazbo društvenih članov.

Nato glavni tajnik še enkrat pojasnjuje potrebo Zveze, povdarja potrebo skupnega delovanja s K. S. K. Jednoto.

Pri volitvah je bil izvoljen enoglasno stari odbor.

Prihodnji občni zbor bo~~de~~, ako ne preje, gotovo pri prihodnji konvenciji K. S. K. Jednote.

Predsednik Zveze Dr. J. Seliškar se še enkrat zahvali navzočim za tako lepo udeležbo in zaključí zborovanje.

Tako se je toraj skončal prvi občni zbor Zveze Katoliških Slovencev, ki bode gotovo obrodil obilnega sadu za pravi napredek in prospéh ameriških Slovencev, v kar naj nam pomaga Bog na priprošnje zveznih patronov Sv. Cirila in Metoda.

Do sedaj imamo društvo v Najsv. Imena: 1. v Brooklyn, N. Y., 2. v New York, 3. v Newburg, Cleveland, O. 4. v Brockway, Minn. — Kakor čujemo se snuje še v Pueblo, Colo, v Evelethu, Minn. in v Pittsburghu. — Bravo! Živio! Katera naselbina bode 5.?

New Yorški nadškof Njega Eminenca kardinal Farley je zvedel o naši Zvezi Katoliških Slovencev in nam je poslal krasno bodrilno pismo v katerem potrjuje Zvezo in odobrava njeno delovanje in ji podeljuje svoj blagoslov. — Da, danes je zlasti tu v Ameriki prešla oblast iz rok enega vladarja v roke celega naroda, zlasti mož. — Nič več ni kak vladar souveren, temveč narod. — Zato je pa sedaj za razmere odgovoren cel narod, odgovorno možtvo. Kakoršno bode toraj to možtvo, taka bode vlada, take bodo razmere. — Kdor tega ne more pojmovati, je za duhom časa, ne pozna svoje dolžnosti, je nezdrav ud sedanje človeške družbe.

Brooklynsko društvo Najsv. Imena bode imelo prihodnjo nedeljo, dne 9. septembra svojo redno društveno sejo, popoldne po večerni pobožnosti ob 4. v navadnih prostorih. Vsi možje se vabijo, da se tega posvetovanja udeleže. Kdor hoče biti sprejet v oktobru, mora se priglasiti že

pri tej seji. — Skupno četrletno sv. obhajilo ne bode ta mesec, temveč drugo nedeljo meseca oktobra.

“Katoliški možje, organizirajte se! Nikar ne spite! Častiti gg. župniki, združujte svoje može in mladeniče v zveze, kjer se bodo mogli drug drugega navduševati in iti skupno za skupne koristi!” — To je resen klic vseh papežev zadnje dobe, vseh škofov in vseh, kateri gledajo z odprtimi očmi žalostne razmere sedanje dobe, še bolj pa delovanje sovražnikov. — Možje in mladeniči, na noge!

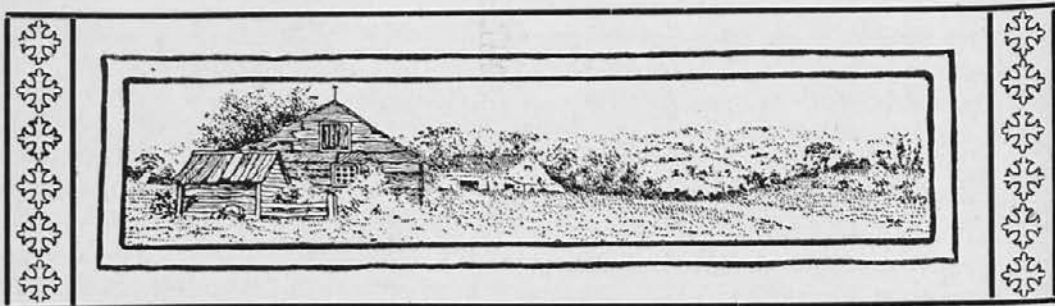
Katoliška društva, možka, ženska, podporna izobraževalna ali pevska, pristopajte k Zvezi Katol. Slovencev! Združimo se! — Razdvojil in razprl nas je sovražnik! Združimo se nazaj sami!

Čč. gg. župniki, kjerkoli imate sv. misijon, naj bode krona sv. misijona: možko društvo Najsv. Imena mož in mladeničev in materino društvo! Tako bode sad sv. misijona ostal.

Kdor se želi podučiti kaj natančneje o možkih društvih Najsv. Imena, naj si naroči lepo vezano knjižico “Obrednik društva Najsv. Imena”. Naroča se pri “Ave Maria” in stane samo 25c. — Ne bode emu žal.

Kjer ni krajevnega društva Najsv. Imena, sprejemamo ude tu pri nas, pri glavnem uradu. — Mož, mladnič, priglasí se! Prídruží se drugim krepkim slovenskim možem in mladeničem, ki so s teboj ene misli in enega srca. Tak ud plača mesečno 10c. in pristopnine \$1.00. — Ako hoče še knjige zveze, plača na leto \$1.00.

Katero društvo želi kot tako pristopiti k Zvezi in k društvu Najsv. Imena plača letno \$5.00 v blagajno Zveze!

Iz Slovenskih Naselbin.

KRŠČANSKA ŽENA IN MATI.

— Piše Mary Jazbec. —

New York, N. Y.

Približuje se obletnica, ko se je ustanovilo društvo Krščanskih Mater, to je tudi glavni praznik našega društva. Predrage sestre, s čim pa hočemo me počastiti našo Žalostno Mater Marijo? Prvič, ako nam bode mogoče, da se bomo skupno pripravile z devetdnevnico na ta njeni glavni praznik. Drugič je dolžnost vsake društvenice katera je že sprejeta, ali katera hoče pristopiti, da pride ta dan k skupnemu Sv. Obhajilu, ako je le mogoče. In tretjič delajmo na to da bomo pridobile kaj novih članic, ker ravno to je zelo potrebno. Krščanske

žene in matere, pokažimo sedaj tukaj v tujini, da smo še ostale v tako viharnem času v resnici prave katoličanke, da spolnujemo še vse to, kar so nas učili naši predobri stariši, ravno s tem bomo pokazale in dale našim otrokom lepe zglede. Toraj krščanska žena in mati, ne izgovarjaj se: "jaz nisem za to, nimam družinice, kaj hočem zraven hoditi", pa imaš neumrjočo dušo, in tista bode enkrat uživala kar si bodeš pridobila pri tem društvu. Druga bode mogoče rekla: "ne morem, nimam časa, imam preveč otročičev!" Ravno ti, krščanska mati, bodeš dobila v tem društvu veliko poduka, veli-

ko duhovnih dobrot in milosti, da bodeš lažje prenašala svoje križe in težave. Tretja bode pa rekla: "saj vseeno pošteno živim, če sem v društvu ali ne!" To je že nekaj resnice, ali to pa ne pomisliš koliko dobrega bi si še lahko nabrala, ako bi bila pri tem društvu; koliko molitve, svetih maš, svetih odpustkov bi bila lahko deležna ako bi bila v društvu. Toraj krščanske matere in žene, postavimo se po koncu, dajmo korenine našemu delu, da ga ne bo podrl nobeden vihar, pokažimo, da smo v resnici krščanske matere, da se nam ne bo moglo očitati da spimo. Ne, tega ne maramo me Slovenke. Sedaj vam pa še sporočam vsem društvenicam, kakor vam je že znano, da je bilo sklenjeno pri zadnji seji junija meseca, da se priredi prvi "coffee Klatsch", to je zabava ki bode v korist naši cerkvi. Na to zabavo pa hočemo povabiti vse brez izjeme, osobito naše sosedno društvo iz Brooklyn-a in za tem vse rojake in rojakinje iz cele newyorške okolice. Ne bojte se, ne bo samo kava, bode tudi domača orehova potica in tudi prave domače jetrne klobase, katere nam bodeta naredila g. g. Luteršek in Merčun in tudi druge tekočine bomo pripravile, tako da se ni treba bati, da bi imel kateri lačen želodec in suho grlo. Na vse zadnje bode pa izžrebana ženska zlata ura; zato prosim cenjene društvenice da pridno prodajajo številke, kadar vam pridejo v roke.

Toraj na veselo svidenje v cerkveni dvorani, tretjo nedeljo v mesecu septembru. Za obilno udeležbo se priporočajo

O d b o r n i c e
društva Krščanskih Mater.

Konvencija K. S. K. J. v Evelethu, Minn. se je letošnje leto izvanredno mirno in lepo izvršila. Nevstrašeno delovanje predsednika P. Schnellerja je precej uredilo razmere pri Jednoti. — K tako lepemu in mirnemu razvoju Jednote je pa zlasti veliko pripomogel Rev. Jakob Černe s svojim odločnim nastopom za vestno izpolnjevanje Jednotinih pravil, ko je s tem sčistil Jednoto elementov, ki so bili samo v škodo in v coklo. Kakor posnemamo po zapisniku konvencije se mu je izrekla zaupnica in priznanje za njegov trud. V resnici Rev. J. Černe je bil duhovni vodja Jednote, ki se je zavedal svoje dolžnosti, katere ima do Jednote in ki jih je tudi možato in neustrašeno izpolnjeval. Rev. J. Černe, slovenski kat. narod v Ameriki vam je hvaležen za vaše delo! — Ne boste dobili za to ne priznanja, ne hvale! Nasprotno — brce boste dobili celo od tam, kjer bi morali dobiti prizna nje in pohvalo, Vendar - dobro, katero ste storili, vam je v čast in ponos! — Bog Vam stokrat plačaj! — Naši krasni K. J. K. Jednoti pa želimo obilnega božjega blagoslova in napredka. Kjerkoli naša Jednota še nima svojega društva, vstanoviti ga moramo takoj!

40 urna pobožnost v cerkvi v Collinwoodu, Cleveland, Ohio, se je slovesno izvršila 2., 3. in 4. septembra.

Vse naše slovenske šole se pripravljajo, da zopet odpro vrata ukaželjni slovenski mladini. Slovenski stariši, ali ste se že odločili, kam bodo šli letos v šolo vaši otročki? — Gospod Jezus vam zopet letos kliče: “Starši, pustite male k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo!” Pu-

stite jih priti v katoliške šole! in nikar jim ne branite!

Rt. Rev. J. Kondelka je dobil posebno odlikovanje iz Rima. Bil je imenovan “assistens solio pontificio”, ki je čast rimskega grofa. — Sv. oče je izvedel, koliko ta škof stori in dela za slovanske naseljence po Ameriki, kako neumorno je delaven za napredek katoliške cerkve in blagor človeštva. Prav kar zida velikansko sirotišnico, kjer bode imelo do 600 sirot prostora. Nima katedrale, nima palače, z milodari se preživi, pa se je vkljub temu lotil tega ogromnega dela, da je sezidal to velikansko sirotišnico, ki bode stala več kot \$200.000. Mil. g. škofu in našem dolgoletnemu naročniku naše iskrene čestitke!

VJolietu, Ill. bode birma v cerkvi sv. Jožefa dne 7. oktobra.

V Evelethu, Minn., je bila sv. birma dne 19. avgusta. Pri sv. birmi sta pomagala tudi Rev. J. Plevnik, župnik iz Jolietu, Ill. in Rev. A. Schiffrer iz Rock Spring, Wyo.

V La Salle, Ill. praznik farnega patrona, Sv. Roka, dne 19. avg., so jako slovesno praznovali. Ta dan so namreč položili vogelni kamen novi slovenski cerkvi. Udeležba je bila ogromna. Po težkih bojih čistilo se bode ozračje naše naselbine in dobili bomo zopet mir in edinstvo, katero so nam skazili naši rdečkarji. — Župnija je hvaležna č. g. Šalovenu za njegovo navdušeno in možato delovanje.

V Bridgeville, Pa., v cerkvi sv. Barbare bode slovenski sv. misijon od 23. do 30. septembra. Začetek misijona bode pri veliki sv. maši ob pol 11. uri. Vodil ga bode Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. — Rojaki cele okolice se vabijo, da se ga udeleže v obilnem številu. — Sklep sv. misijona bode v nedeljo 30. septembra ob 7. uri zvečer.

V Gilbert, Minn. so imeli 15. avgusta prvo sveto obhajilo, h kateremu je pristopilo 66 dečkov in deklic. — Dne 19. avgusta je bila pa sv. birma. Birmancev je bilo 100.

V So. Omaha, Nebr. so slovesno položili vogeljni kamen za novo cerkev Sv. Petra in Pavla. Slovesnosti so bile jako lepe in se jih je udeležila velikanska množica. Ta dan je jasno pokazal, kak ugled uživa mala slovenska naselbina med ondotnimi prebivalci. Rev. J. Zaplotnik je blag gospod in vsa naselbina ga ljubi kot svojega očeta. Kaj čuda, da nas potem spoštujejo vsi sosede. Škofa Rt. Rev. J. J. Harty je pozdravila mala Anica Stanešič in mu podala lep šopek. Slavnostni govor je imel Rev. D. Krmpotič iz Kansas City, Kans. Za njim je govoril škof sam in med drugim pohvalil našega župnika Rev. J. Zaplotnika, "da mu kot duhovniku ni para v državi Nebraska". Tako so dobili toraj tudi Slovenci in Hrvatje svojo lastno župnijo in lastno cerkev, kar je delo Rev. J. Zaplotnika. Novi župniji Sv. Petra in Pavla in g. župniku Zaplotniku naše iskrene častitke. — Cerkev bode stala \$25.000.00.

Žrtva Chicaških sleparjev: v Utica, Ill. je umrl rojak, katerega so imenovali Leo. Živel je popolnoma po naukih in navodilih našega socializma. Zato seveda za cerkev ni maral. Nedelja mu ni bila dan Gospodov, temveč saloonerjev. Kakor je živel, tako je umrl. Umrl je od vseh zapuščen v bolnišnici. — Bog bodi milostljiv ubogi nesrečni žrtvi Chicaških sleparjev. — Delavec, ki veruješ v sleparske nauke naših rdečkarjev, pojdi na zapuščen grob in naj se ti odpro oči! — Vidiš, to je konec rdečkarije — nesrečno življenje in še bolj nesrečna smrt!

Sv. Vid, Cleveland, Ohio. — Šola se začne 4 septembra.

Newburg, Cleveland, Ohio. — "Društveni dom" bodo zgradila društva, kjer

bodo imela svoja zborovanja in svoje seje.

— Ko se bodo vrnilo otroci v našo šolo, našli jo bodo vso prebarvano, očiščeno in prenovljeno.

— 15-letnica obstanka naše župnije se je vršila jako slovesno na praznik sv. Lovrenca, našega farnega patrona. Pred sv. mašo se je vršila slavnostna parada, katere so se udeležila vsa kat. Newburška društva. Kolekta je znašala \$527.75.

— Ministransko društvo je imelo 22. avgusta svoj letni izlet. To vam je bilo veselja in zabave!

Društvo "Marija Pomagaj" — žensko društvo K. S. K. J. iz Eveleth, Minn. je imelo slovesno blagoslovitev zastave dne 29. avgusta v slov. cerkvi sv. Družine Slovesno sv. mašo je imel Rev. M. Golob iz Bridgeporta, Conn. ob sazistenciji Rev. J. Černeta, Rev. A. Schiffrejerja in Rev. J. Plevnika. Slavnostni govor je imel Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. — Mlademu društvu želimo obilo vspeha.

"Rdeči sleparji", imenujemo naše don Quichote (don Kišote) ki se bore proti veri in cerkvi. — Morda praviš, "to ni prav!" Ali celo to ni res! — Brat, pomisli! Konda je spisal članek v angleščini zoper papežev dekret "Ne temere", ki urejuje postave glede katoliških zakonov. Tam dekret jasno in določno pravi, "da je zakon dveh nekatoličanov veljaven, ako je sklenjen po nauku vere katere se držita, da je veljaven zanje tudi civilni zakon." — Gre se le za zakon katoličanov. Toda, pogledjte sleparja! Cel dekret prevrže in trdi, da sv. cerkev, s tem dekretom "ne temere" uči, da je zakon "predsednika Wilsona grd konkubinat". — Ali vidite zlobo? Ali se ne pravi to slepariti? — Seveda on računa na nevednost svojih čitateljev, ker drugače je to naravnost gorostastno!

Nemški cesar je pred vojsko smrtno sovražil katolike. Katoliška vera mu je bila vera "die ich hasse" — kakor je lastnoročno pisal "katero sovražim". Tedaj v vojski je pa precej spremenil svoje nazore. Tako je sedaj prvič v zgodovini luteranske Prusije katolik Spahn minister, in minister za zunanje zadeve katolik Dr. Kuehlman.